

Love

L. J. SHEN

BARONET

Lovec

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

L. J. Shen

Lovec – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Love

Love

Boston Belles (1)

L. J. SHEN

 BARONET

Yamině Kirkyové a Nině Delfsové.
Děkuju, že jste tak báječné.

„Doufám, že z ní bude husička. To je nejlepší,
jak to v tomhle světě může pro holku dopadnout,
že z ní je hezká, hloupá husička.“¹

– F. Scott Fitzgerald, *Velký Gatsby*

V téhle knize ale není.

Playlist

„A Little Party Never Killed Nobody“ – Fergie

„The Quiet Things That No One Ever Knows“ – Brand New

„Kill and Run“ – Sia

„Truly, Madly, Deeply“ – Savage Garden

„One Armed Scissor“ – At The Drive-in

„When You Were Young“ – The Killers

„Lullaby“ – The Cure

Prolog

BYL JEDNOU JEDEN KOUZELNÝ ZÁMEK, v němž všechno chřadlo kromě duše jednoho chlapce. Bylo mu šest let, když ho potkala.

Dívka dorazila se svou matkou, aby pro hochovu rodinu připravila slavnostní hostinu. Toulala se chodbami a v ponožkách se klouzala po mramorových podlahách jeho sídla. Bylo jí pět – byla až příliš malá na to, aby ocenila veliké oblouky a nádvoří plná růží. Proháněla se sem a tam a zabavovala se, než bude maminka s prací hotova, zatímco venku burácely hromy.

Byl to ten úporný a nekonečný druh zimy, o kterém Bostoňané mluvili ještě roky poté. Zatažené nebe vrhalo krupobití na zámek a led zlostně bušil na oblá okna. Dívka doklouzala až k jednomu gotickému oknu a přitiskla dlaň na chladné sklo.

Překvapilo ji, když venku na dešti na opalovacím lehátku u bazénu uviděla ležet drobný stín. *Chlapce*. Ležel zcela nehnutě a bez jakéhokoliv odporu na sebe nechal dopadat tu průtrž. Prostě přijímal, jak mu tresající krupobití dopadá na kůži.

Dívka začala rozrušeně bušit na okno. Co když je zraněný? V bezvědomí? *Mrtvý*? Věděla vůbec, co smrt znamená? Už o ní párkrát slyšela, když si rodiče mysleli, že neposlouchá.

Tloukla do skla silněji. Pomalu otočil hlavu jejím směrem – líně, skoro jako by to nebylo nijak důležité.

Jeho šedomodré oči se setkaly s jejími světle zelenými.

„Pojď dovnitř!“ vykřikla a rozhlížela se napravo a nalevo po klice dveří.

Zavrtěl hlavou.

„Prosím!“ zavolala.

„Posílají mě pryč.“ Četla mu na pohybujiících se rtech, ale neslyšela ho. „Odjíždím.“

„Kam? Kam odjíždíš?“ volala.

On se však jen odvrátil, natočil tvář k nebi a vítal bičování kroupami.

Všimla si, že má oči otevřené. Sledovala jeho pohled, jenž mířil k sametově černé obloze. Nebyl tam žádný měsíc. Ani slunce. Země jí připadala tak hrozivě osamělá bez jednoho či druhého, aby na ni dohlížely.

Dívka dumala, co by se stalo, kdyby slunce políbilo měsíc.

Neměla tušení, že na svou otázku jednoho dne najde odpověď.

Ani nevěděla, že osoba, jež jí na to odpoví, bude právě ten osamělý chlapec.

1. kapitola

Hunter

Současnost

JE ČAS VSTÁVAT, KAPITÁNE KAPAVKO,“ oznámil Knight Cole, kamarád a taky anděl na mém rameni. Šťouchal mě teniskou do zad.

Vzhledem k tvrdému povrchu pod bolavými svaly jsem pochopil, že jsem zase vytuhnul na podlaze. A na základě lepkavého pocitu v rozkroku, jenž provázel závan chladu šířící se mými pečlivě zastříženými pubickými chlupy, mi bylo jasné, že předchozí noc jsem strkal péro do děr, kam jsem neměl. A taky jsem byl kompletně nahý.

Zachroptěl jsem, pevně stiskl oční víčka a převálil se přes další teplé, nahé tělo. *Prsa*. Pěkná, oblá a přírodní. Aniž bych otevřel oči, přitiskl jsem si bradavku k ústům a lenivě ji sál.

„Chceš k tomu mlíku nějaký kafe?“ poznamenal hlasitě Knight.

Sjížděl jsem rukou dívce po břicho až k jejímu svatému grálu. Byla vhlká a rozpálená, prohnula záda a stehna se jí chvěla touhou. Začal jsem jí třít naběhlý

klitoris a připravovat ji. Penis se mi zvedl napůl do pozoru, když se ke mně zezadu přitisklo další tělo.

Jackpot.

„Dávat si mlíko do kafe je jako dělat to ženský dole s kondomem na jazyku. Italové by tě vyhostili i za menší prohřešek,“ zahuhlal jsem stále ještě se zavřenýma očima a rty proti dívčině pokožce.

„Díky, že jsem si to musel představit,“ odsekl suše Vaughn Spencer, můj *další* dobrý kamarád.

„Nevšímej si mě, kámo.“ Volnou rukou jsem nahmatal dívku za sebou a přehodil si její nohu přes bok. *Kde mám kondomy?* Proč mi Knight s Vaughnem nabízejí kafe a konverzují místo toho, aby mi dali gumu? Měl bych je vyrazit a nahradit nějakými partáky, kteří mi pomáhají skórovat. Tedy ne že bych měl v téhle oblasti nějaké potíže. „Akorát po mně hod' gumu, než odejdeš, jo?“

„Dej svému péru pohov a prober se, krucinál.“ Vedle hlavy se mi objevila zablácená bota a hrozila, že mi rozdrtí lebku.

Vaughn čili ďábel na mém rameni.

Nebo spíš na kterémkoliv rameni.

Měl jsem s tím parchantem láskyplně nenávistný vztah.

Láskyplně, protože to byl přece jen jeden z mých nejlepších přátel.

Nenávistný, protože navzdory výše uvedenému označení to byl hajzlík kolosálních rozměrů.

Otevřel jsem oči. Zbytek těla signalizoval mému mozku, že tahle orgie možná předčasně skončí. Zrnka písku a špíny z jeho boty se mi sypala po spánku. Cítil jsem, jak se mi rozšiřuje chřípí a pulz se zrychluje.

Alice, dívka přede mnou, se ospale uculila, když naklopila záda a povzbudivě mi přitiskla prsa na hrud-

ník. *Sakra*. Pořád jsem do ní zajížděl prsty. Bylo těžké s tím přestat, když při tom vyluzovala to rozkošné sténání. Zdráhavě jsem od ní odtáhl ruku. Dívka za mnou měla alespoň tu slušnost přestat mi ojíždět nohu jako morče, které právě objevilo, že má genitálie.

„Sundej mi tu svoji špinavou křusku z obličejce,“ zasýčel jsem skrze zaťaté zuby, „než ti zpřelámu páteř a udělám si z ní šálu.“

Já i Vaughn jsme věděli, že to byla jen planá výhrůžka. Moje pěstěné ruce nebyly stvořené pro násilí. Vlastně bych neublížil ani mouše, i kdyby zabila celou mou nejbližší rodinu. Ano, byl bych rozčilený. *Ne-přičetný*. A samozřejmě bych podal žalobu za citovou újmu. Ovšem ušpinit si ruce? To ne.

Nezastavil mě strach ze rvačky, nýbrž moje čirá netečnost, jež měla původ v aristokratické výchově. Jako syn Geralda Fitzpatricka, vlastníka a generálního ředitele Royal Pipelines, největší ropné a plynárenské společnosti ve Spojených státech, jsem se zřídka kdy dostal k tomu, abych musel řešit svoje obtíže. Rodina Fitzpatrickových byla čtvrtá nejbohatší v USA a ze mě to dělalo líného, sebestředného hejska.

„Ty a další týpek jste si to včera společně rozdávali s pěti holkama.“ Vaughn mi nechával botu na spánku.

Tohle násilné gesto bylo pravděpodobně zlatým hřebem jeho týdne. Nechápal jsem, proč prostě nemohl nacházet prostá uspokojení v chlastu, ženských a předraženém oblečení od stárnoucích rapperů. Všechno tak šíleně komplikoval.

„Vážně?“ Obočí mi vystřelilo k čelu a hrudník mi naplnilo opravdové překvapení smísené s hrdostí. „Už jsou na cestě lidi z Guinnessovy knihy rekordů? A přivezou *skutečný* guinness? Mám ho o dost radši než ležák.“

„Rozmačkej mu palici. Zaslouží si to,“ zavrčel mi Knight nad hlavou.

Od něj to teda sedělo. S alkoholem měl minulost, která by konkurovala lordu Byronovi a Benjaminu Franklinovi v baru na Koh Samui s neomezenou spotřebou. Teď když měl přítelkyni, obával jsem se, že kdyby snad někdy počali dítě, porodila by láhev tequily a dva lístky na festival Coachella.

„Taky slyším na *Bože a Zatraceně, Huntere, seš tak velké*,“ zamumlal jsem a krátce zvažoval rychlé zdřímnutí pod Vaughnovou botou.

Vždyť se o mě vlastně ani neopíral silou.

Ty dvě holky se ode mě odlepily. Vzdáleně jsem vnímal, jak si sbírají oblečení a oblékají se. Poprvé od chvíle, kdy jsem otevřel oči, jsem si prohlédl okolí. Byl jsem ve Vaughnově obývacím pokoji, soudě podle luxusního, krémového čalounění, závěsných lustrů a mosazných lamp, která každá stála osm tisíc.

Koberec byl umolousaný a žaluzie potrhané. Tatínek a maminka Spencerovi budou rádi, až se zbaví svého nezvedeného potomka, který brzy odletí do Anglie na stáž.

„Tohle jsi totálně pojebal.“ Knight mě vytáhl zpod Vaughnovy boty, mrskl se mnou na pohovku a hodil deku přes moji velkolepou, nepolevující erekci.

Když promluvil, díval se jiným směrem, jako kdyby to byla *moje* vina, že jsem byl obdařen tělem jako stvořeným pro neustálou nahotu a taky dvaceticentimetrovým pérem.

„Slyšel jsem jenom slovo *pojebat* a to mě rozhodně zajímá.“ Zašmátral jsem na stole vedle pohovky, našel zapalovač a krabičku cigaret, jež nebyly *moje*; jednu jsem si zapálil a vyfoukl kouř nahoru. Kouřil jsem jen příležitostně, ale když už se mi tak krásně naskytla pří-

ležitost vypadat jako kretén, nemohl jsem si ji nechat ujít. „Proč jste mi překazili šukačku?“ Podíval jsem se úkosem a ukázal cigaretou na Vaughna a Knighta, kteří stáli přede mnou s rukama v bok a byli celí načepýření.

„Prosáklo to.“ Vaughn s nelibostí zúžil ledové oči.

Odmávl jsem ho cigaretou. „To je přece jenom přirozená tekutina, co ti naznačuje, že je tělo ženy připravené k páření. Věděl bys to, kdybys šukal se ženskýma, co jsou naživu. Jde o koberce tvých rodičů? Pošlu Sylliemu účet.“

Syllie – Sylvester Lewis – byl v Bostonu pravá ruka mého otce a výkonný ředitel. Pravidelně pro mě zařizoval různé věci. Jeho prací bylo mimo jiné udržet mě naživu a stranou od průšvihů, což znamenalo, že byl prostě odsouzen k neúspěchu. Nevolal jsem mu často, ale když už se tak stalo, bylo to proto, že jsem se potřeboval dostat z něčeho ohavného, do čeho jsem se namočil.

Mí rodiče nesnášeli, když jsem jim kazil pověst.

Zatím mi Syllie pomohl s placením pokut, vyhnutím se žalobě za jízdu pod vlivem a diskrétně vyřešil jeden ošklivý případ muněk.

„Prosáklo to na sociálních sítích, ty blbečku,“ objasnil mi Knight a naklonil se, aby mě mohl lísknout po temeni.

Mým přátelům se nepodobalo, aby se chovali tak vážně a ustaraně. Zvedl jsem se do sedu, přitáhl si deku kolem pasu a zamyšleně si opřel bradu o klouby rukou.

„Poslouchám.“

(Neposlouchal jsem. Přemýšlel jsem o tom, s kým si to chci dnes večer rozdat.)

Možná s Arabellou.

Ne, rozhodně s Arabellou. Byla to ta nejrajcovnější holka, co byla ještě k mání.

„Shrnu ti to.“ Knight tleskl. „Včera po Vaughnově party před jeho stáží jsme se sem vrátili si ještě pokecat. Měl jsi tu orgie s pěti holkama. V nějaké fázi se do toho vložil – doslova – nějaký týpek, ale z větší části jsi tu šukací fázi zastal ty. Nebylo to v mediálním pokoji, takže telefony nikdo nezabavil. My s Vaughnem jsme byli nahoře a nemohli jsme tě tudíž před tou tvou hovadinou zachránit.“ Otočil se k Vaughnovi a trhnul k němu bradou, aby příběh dokončil.

Vaughn si založil ruce na prsou a pokračoval ve vyprávění. „Abych tu nechutnou story zkrátil, asi tak dvanáct lidí si to všechno natočilo na telefon. Někteří video nahráli na YouTube, někteří na Twitter a někdo na Snapchat. Pokud víme, tam odsud to bylo staženo. Ale na pornostránkách je pořád dostupné. A řekněme, že co postrádáš na akademických úspěších, vynahrazuješ jako strůjce zábavy pro dospělé.“

Jakmile Vaughn domluvil, Knight mi podal telefon, kde měl vyhledávač otevřený na videopásce. (Proč tomu lidi ještě říkají videopáska? To je přece jak z osmdesátek.) Spustím video. Je to nejpoblábnější video na stránce. Taky bylo zdarma a já slyšel v ulicích šuškanu, že tak to mají lidi ze střední třídy rádi.

Video mělo už 1,2 milionu zhlédnutí a 89procentní zákaznickou úspěšnost.

Zatraceně.

Štítky videa zahrnovaly: #VečírekBratrstva #Orgie #PěknýCoury #Roztleskávačky #Miliardář #Anál #Orál #69 #Ejakulace #DvaChlapiApartaŽenských #ExNejlepšíhoKámoše

A všechno, na co jsem dokázal myslet, bylo: *Tohle všechno jsem dokázal jedním pérem za dvacet minut? Fakt hustý.*

Ale vážně. Přijdou ty lidi od Guinnessu nebo co?

Název pornovidea byl „Pólový miliardářský princ šuká pět dívek“.

Ta část s princem byla bezva. Dávalo to tomu nóbl punc. Pólo nebylo zrovna moje vášeň, ale pořád jsem ho hrál, abych potěšil svého otce, jehož nepotěšilo nikdy nic. Ostatní mi připadalo odpovídající, teda až na tu část s večírkem bratrstva. A jelikož jsme všichni byli zletilí (všechny holky na videu jsem znal), říkal jsem si, že bude problém to stáhnout.

Sledoval jsem, jak se tři spolužačky ze střední – Alice, Stacey a Sophia – hihňají do kamery, vykračují si ke mně na jehlách a kroutí přitom zadky. Ležel jsem na pohovce a kouřila mi ho holka jménem Kylie, jiná dívka Bianca mi opiercingovaným jazykem kroužila kolem bradavky. Měl jsem na sobě univerzitní sako bez košile a džíny stažené k holením. Kamera se oddálila a bylo vidět, jak člověk natáčející video i já do toho bušíme. Sklonil kameru, aby ukázal, že šuká Kylie zezadu, zatímco ona mě kouří. Udělal se jí na záda, ustoupil a zastrčil si napůl ztopořený penis zpátky do kalhot. Po pěti minutách akrobacie se mi nějak podařilo dostat ruce, pusy a penis na všech pět dívek.

Video mělo téměř dvacet minut – a podle mého skromného názoru – bylo neskutečně rajcovní. Když jsem se dodíval, zvedl jsem pohled a podal Knightovi telefon zpátky. Následovala chvíle ticha, zatímco mí kamarádi vyčkávali, až se mi ta informace probije do mozku omámeného kocovinou.

„Kdo byl ten druhej týpek?“ Zívł jsem.

„Brian něco.“ Knight nakrčil nos.

„Branson,“ doplnil Vaughn.

„Brian Branson?“ Zamžikal jsem. *Chudák, takové jméno.* „Páni. Jeho rodiče ho nesnášejí ještě víc, než ti mí nesnášejí mě.“

„Ne po té haldě porna, cos jim dneska ráno nechal na prahu,“ komentoval to Knight ochotně.

Do dnešního dne jsem o Brianu Bransonovi neslyšel, ale sdílel jsem s ním sexuální akt. To bylo ovšem něco, co jsem mohl říct o většině lidí v Todos Santos. Plácl jsem se do stehna a přistoupil k dalšímu plánu.

„Takže vyrazíme k Bennymu na snídani nebo kam?“

„Ty idiote.“ Knightovi zbělely na mobilu klouby a odolával touze ho po mně mrštit. „Jsi v pěkném průseru. Stacee, Kylie a Bianca už proti tobě vznesly obvinění. Jsou na policejní stanici. Právě jsme to zjistili.“

To vysvětluje, proč tu ráno byly jen Alice a Sophia.

„Z čeho? Já to netočil. Pokud vůbec něco, jsem tu stejná oběť jako ony.“ Uhasil jsem napůl dokouřenou cigaretu a z pusy mi vycházel kouř, když jsem pokračoval. „Navíc těžko můžou tvrdit, že s tím nesouhlasily. Vždyt...“ Mávl jsem rukou ke Knightovu telefonu. Ve videu mě Stacee nechala se z ní vytáhnout, sundat si kondom a vystříkat se jí do obličeje. Olizovala si z tváře moje horké, bílé sperma a nadšeně se hihňala, zatímco Kylie mi sála penis tak nadšeně, že ho málem spolkla. Bianca zase zvládla všechnu námahu, když jsme dělali obráceného koníčka, a Kylie mi přitom seděla na obličeji a hopsala po něm, jako bych byl trampolína.

„Ty seš fakt blbej jako kus štru a bohužel úplně stejně okouzlující,“ zavrčel Vaughn, otočil se a začal něco hledat. „Jsi dědic mnohamilionové firmy. Nepotřebují žádný důvod k tomu, aby tě žalovaly. Kýchneš na ně? Řeknou, že od tebe mají prasečí chřipku. Objmeš je? Budou tvrdit, žeš jim zlomil žebra. Ošukáš je...“ Vaughn konec nedoplnil, našel objekt svého hledání na jedné svojí lampě – mé džíny – a hodil je mým směrem.

Chytil jsem je v letu.

„Teď se obleč. Po tvém včerejším festáku pohlavních chorob budu muset celý dům znovu zařídit. A zdi musím vzít bělidlem.“

„To si potřebuju udělat s *očima*,“ doplnil Knight.

„Já potřebuju, aby mi *Muži v černém* vygumovali mozek neutralizérem,“ vypálil Vaughn.

Knight zvedl imaginární dálkové ovládání a klikl jím Vaughnovým směrem.

„A hodit se *Sám doma*, abych se vyhnul dalším veřejným orgiím,“ pokračoval Knight.

Suše jsem se zasmál a navlékl na sebe džíny. Pořád jsem ještě tak docela nepobíral, co se to děje. Očekával jsem, že mě z toho Syllie dostane, stejně jako ze všeho ostatního. A pokud ne on, udělá to má teta se strýčkem, Jean a Michael Bradyovi. (Ano, jako ze seriálu *Bradyovi*, a ano, přijde mi to nekonečně vtipné, vzhledem k tomu, že mí rodiče mě k nim poslali v naději, že mě naučí nějakému chování a vystupování vhodnému pro vyšší třídu, když se to u mě v soukromých školách nezdařilo.)

Šlo prostě o to, že mě vždycky někdo z průšvihů vytáhl, a ten někdo jsem rozhodně nikdy *nebyl* já. Dostávat se z problémů sám mi připadalo značně zdlouhavé, a co teprve toho potenciálního papírování k tomu.

Každopádně jsem se už poučil. Od teďka budu věnovat pozornost tomu, kde pořádám orgie. Člověk prostě nemůže být tak lehkomyšlný. Bylo načase se mít víc na pozoru. A když už jsem byl u toho, možná bylo načase se omezit na tři holky najednou.

Vstal jsem, zapnul si ocvočkovaný pásek Louboutin a otočil se ke Knightovi.

„Fajn. Už jsem připravený na to kafe.“

Knight mě přetáhl po hlavě. *Znovu*.

„Ty to nechápeš, co?“ Nakrčil obočí. „Řekni mi, komu mám zavolat. Znáš jméno svého právníka?“

„Krucí, chlape. Proč tak vážně? Potřebuješ panáka špinavýho spritu.“

Taky známého jako kodein. A rovněž známého jako Knightova verze vody, než s tím seknul. Věděl jsem, že jsem mizera, když zmiňuju jeho potíže se zneužíváním návykových látek, ale nechal to být. Navíc už teď byl čistý. On a Vaughn si mohli jít studovat, co chtěli, a vybrat si, co chtějí v životě dělat. Já se měl vrátit do Bostonu, abych studoval Harvard, absolvoval magisterské studium ekonomie a všeho, co člověka nutí se vrhnout dolů z mrakodrapu. Neptejte se mě, jak jsem se dostal na Harvard. Na to, aby to bylo možné, tatík nejspíš daroval takovou sumu peněz, že by to deset let uživilo celé Massachusetts. Já bych si nespěl ani sepsání nákupního seznamu, natož eseje.

Také jsem se ani trochu netěšil na nucenou stáž v Royal Pipelines během léta.

„Tvému tátovi? Mámě? Bratrovi? Sestře? Komu mám zavolat? Možná Bradyovým?“ Knight mi mával rukou před obličejem.

Otevřel jsem pusku, ale ozvalo se zaklepání na dveře. Vaughn šel otevřít. O chvíli později vešli dovnitř tři policisté. Přísahám, že jeden z nich si protáhl bicepsy. Hodně z nich čišelo, jak si ten okamžik moci užívají. Ten nejstatnější, s nakrátko střiženými zrzavými vlasy, jehož tvář mi připomínala paviána trpícího zácpou, mi odříkával práva, zatímco mě vzal za ruce a nasadil mi pouta.

„Huntere Erneste Vincente Fitzpatricku, jste zatčen za sexuální obtěžování, pohlavní zneužití a maření spravedlnosti. Máte právo nevypovídat. Cokoliv řeknete, může a bude použito u soudu proti vám. Máte

právo hovořit s právníkem a právo na jeho přítomnost při jakémkoliv výslechu. Jestliže si právníka nemůžete dovolit...“ Policejní důstojník se zarazil a vyprsknul. Ostatní propukli v hurónský smích.

No jo, tak jsem v balíku. *Fakt k popukání.*

„Jestliže... jestliže...“ zkusil to znovu, zaklonil hlavu a chechtal se s takovou vervou, jako by to byl on, kdo se topí v bohatství. „Jestliže si právníka nemůžete dovolit, bude vám přidělen na náklady státu,“ dokončil konečně a setřel si z koutku oka slzy od smíchu.

Zíral jsem na něj se zaťatými zuby a cítil, jak se mě poprvé od probuzení zmocňuje vztek. Já ty dívky nezásilnil ani neobtěžoval. Ani žádné jiné. Bylo to naraženo.

Důstojník si sáhl do kapsy, vytáhl padesátidolarovou bankovku a plácl s ní do dlaně policistovi vedle.

„Krucí, tak jsem to s vážnou tváří fakt nedal, Mo.“

Oni se o mém zatčení vsadili. *Hezké.* Pouta mě na zápeřtích studila a tlačila a zcela zbytečně se mi zarývala do masa. Očividně nehrozilo, že bych uprchl nebo se vrhl na policistku, jež tam stála v celé své kráse s řídnoucími vlasy, jizvami po akné a třemi chybějícími zuby.

Knight a Vaughn se objevili vedle mě.

„Hele, pitomečkové, nevadilo by vám, kdybyste přestali do puntíku naplňovat veškeré stigma o policejní brutalitě?“ zeptal se Vaughn. „A co se týče tebe –“ Pokynul bradou ke mně. „Volám svému tátovi. Je s mámou ve Virginii, ale přiletí, když bude potřeba.“

Knight se opět zeptal: „Tak komu mám zavolat? Mluv se mnou.“

Odovědi byli samozřejmě Jean a Michael. V tuhle chvíli pro mě byli rodiči víc než ti, kteří mě poslali pryč z Bostonu, jakmile jsem vyrostl z plenek. Policisté mě začali vystrkovat ze dveří.

Vaughn šel za námi a zasyčel na mě: „Nic jim neříkej, slyšíš?“

Přikývl jsem. „Pověz Knightovi, aby nevolal mému otci.“

„Cože?“

Postrkovali mě do zad směrem k policejnímu autu.

„Jenom ne tátovi,“ zvládl jsem ještě ze sebe dostat, než mě šoupli na zadní sedadlo. „Komukoliv, jen ne tátovi!“

Knight na mě udělal dva zvednuté palce nahoru a od prahu dveří pokýval.

„Žádný problém, kámo. Zavolám tvému tátovi!“

„Říkal jsem *nevolejte* mému otci,“ zaječel jsem, zatímco mi zadními dveřmi auta práskli před nosem.

Knight mě neslyšel.

Do prdele.

„Pohlavní zneužití je to, čeho jsem se obával nejvíc, ale ukázalo se, že je to nesmysl. Všem šesti z vás je více než osmnáct. Policie si ani nedokázala zkontrolovat vaše občanky, když vyplňovala hlášení, což znamená, že nejenže upustí od tohoto obvinění, ale taky můžeme hochy v modrém plácnout přes zápěstí – to je vždycky dobrý způsob, jak minimalizovat škodu.“

Vaughnův otec Baron „Vicious“ Spencer seděl naproti mně ve strýčkově a tetině dusném podkroví a probíral se tlustým spisem mého případu. Podkroví mělo tvar střechy. Musel jsem se ve své židli hrbít jako Arnold Schwarzenegger v domečku pro Barbie, abych mu uzpůsobil svou výšku.

Od mého zatčení uběhlo čtyřadvacet hodin, ale já si ještě stále potřeboval dát sprchu, dojít si na velkou

a vyhonit si ho, abych se zklidnil. Přestože byl Baron profesí právník, trestní právo nepraktikoval. Pochopil jsem však, že s právními srajdami někdy pomáhal příbuzným a blízkým přátelům. Také jsem vyrozuměl, že si účtoval pět tisíc za hodinu, aby ospravedlnil svou reputaci prvotřídního zmetka. Potřeboval peníze asi jako Kylie Jennerová větší rty. Hned na začátku mi oznámil, že mi hodlá účtovat majlant.

„Jen abys ochutnal, jaký to je, když se s tebou vyjebává. Člověk nemůže prožít celý život a jenom sám někoho jebat,“ vysvětlil mi na rovinu, když před hodinou vstoupil do domu poté, co za mě Jean s Michaelem zaplatili kauci.

Napil jsem se lahvového piva a zatahal se za šňůrku koženého náhrdelníku s dřevěným dalarnským koníkem. „A další obvinění?“

„Sexuální obtěžování těžko projde, vzhledem k tomu, že dívky vypadaly při vědomí, aktivně a účastnily se. Maření spravedlnosti vzniklo z faktu, že pan Cole zabavil Bianče mobil. Podle slečny Evansové jsi to nařídil ty. Naštěstí pro tebe, v době, kdy se přidala k party v mediální místnosti s ostatními studenty, jejichž telefony byly zabaveny, tvoje péro už bylo měkčí než maršmeloun a dávno jsi ležel odpadlý na podlaze. Několik svědků tu časovou nesrovnalost potvrdí. Jinými slovy tě tvoje neschopnost zachránila.“ Zvedl pohled od hromady dokumentů a jeho ledově modré oči ochlazovaly teplotu místnosti o dobrých deset stupňů.

„Vždycky jsem rád za chudáka. Sláinte,“ pronesl jsem připítek a znovu se napil ležáku.

Baron měl stejné černě inkoustové vlasy jako jeho syn, totožné ledově oči a hlad po tom být úspěšný, mocný a schopný. Přemítal jsem nad tím, jaké to asi

bylo být Spencer – obratný, ambiciózní a motivovaný. *Talentovaný*.

Já se žádné z těch věcí ani neblížil. Ano, měl jsem peníze – víc než bych kdy dokázal utratit – a dobře jsem vypadal. Jenže kromě těch povrchních charakteristik jsem nebyl nic. Prázdna nádoba. Otec mě varoval, že se blíží den, kdy mě lidi budou popotahovat kvůli mé lehkomyšlnosti. Věřil jsem mu.

Z toho důvodu jsem se také děsil, až se vrátím do Bostonu a začnu vysokou – a nastěhuju se zpět ke své rodině. Neudělat to nepřicházelo v úvahu. Royal Pipelines zatím vedlo šest generací Fitzpatricků.

Není asi potřeba dodávat, že jsem měl zájem vést podnik ještě o něco méně než se zapojit do další orgie, po níž by následoval minipobyť ve vězeňské cele. Jenže realita byla taková, že můj starší bratr Cillian se měl stát generálním ředitelem Royal Pipelines, jakmile tatík natáhne bačkory, zatímco ze mě se měl stát výkonný ředitel.

„Kdy je soud?“ Zprudka jsem se nadechl.

„Nikdy.“ Baron zavřel složku a propletl si na stole prsty. „Soud by byl veřejný, složitý, časově náročný a ze všeho nejvíc by vám pěkně poškodil pověst. Ani dámy – a ten termín používám velice volně – nemají při výpovědi zájem probírat detaily té orgie. Přišel jsem se štědrým urovnávacím balíčkem pro každou z nich. Ony a jejich rodiny jsou spokojené, že jsme se dohodli. Balíčky zahrnují dvoumilionovou kompenzaci a plné hrazení univerzity. Tvůj otec a bratr jsou potěšeni, že se ta záležitost urovnala.“

Ani na vteřinu jsem si nepomyslel, že by měla otcova dychtivost se dohodnout cokoliv společného se mnou. Obavy měl z titulků. Co se týkalo Cilliana, kdyby bylo po jeho, byl bych na vodičku a pod zámek v sídle rodičů Avebury Court Manor.

Opřel jsem se a pohrával si s figurkou koně pro štěstí na svém krku.

„Proč podepisujeme dohodu? Vůbec nic jsem neudělal. Sám jste to řekl. Nic na mě nemají.“

„Nehledě na to by však tohle u soudu poskvřnilo tebe i tvou rodinu a naštvalo akcionáře Royal Pipelines.“

„Takže se musím podřídít, protože tatíček řídí velkej byznys?“ zamračil jsem se.

„V kostce ano.“

„Ne,“ oponoval jsem suše.

Baron si kontroloval telefon, když hovořil, a mé odmítnutí ho zanechávalo zcela klidným. „Pokud to vezmeme před porotu, nemáme tušení, jak bude reagovat. Bílý milionář uprostřed obřího sexuálního skandálu není zrovna stvoření, s nímž by lidé měli obvykle soucit.“

„Já je neznásilnil,“ vypěnil jsem. „Dokonce jsem je ani nebalil. Přišly za *mnou* samy.“

Baron se postavil a uložil dokumenty do koženého kufříku. Zdálo se, že s konverzací i hněvem svého klienta skončil.

„Radši darebák než blázen. Vyrovnat se a nechat je podepsat dohodu o mlčenlivosti je prostě chytré. Kdykoliv budeš mít pocit, že tvoje vzácné ego potřebuje pohonit, přihlas se na tu porno stránku a připomeň si, že kdokoliv nakonec navlékne těm holkám prsten, tě bude vždycky znát jako týpka, co je šukal polomrtvý a stejně je dokázal udělat.“

„Potřebuju silnější drink.“ Potřásl jsem hlavou.

„Ty potřebuješ pořádně nařezat.“

S povzdechem jsem si opět přiložil láhev piva ke rtům. „Krucí, máte pravdu. Trocha neotřelého sexíku je přesně to, co potřebuju. Tentokrát se ale postarám o to, aby to bylo v soukromí ložnice.“

Baron se na mě pohrdavě zamračil a došel ke dveřím. Věděl jsem, že bych mu měl poděkovat za všechno, co pro mě udělal, ale neměl jsem náladu být milý. Navíc ten šek, co mu táta vypíše, mu obstará další jachtu.

„Jo a Huntere?“ opáčil Baron, když dorazil ke dveřím.

Zvedl jsem pohled.

„Jo?“

„Hodně štěstí při následující schůzce. Budeš ho potřebovat.“

2. kapitola

Hunter

TAKOVÁ POTUPA!“ OTEC PRSKAL, až sliny přelétly stůl mezi námi. Jeho bledá, irsky pihovatá tvář byla fialová vzteky, když se nade mnou tyčil ve stejné podkrovní kanceláři, odkud Baron před několika minutami odešel.

Bradyovi měli ten typ domu, jenž Gerald Fitzpatrick považoval za domácí, staromódní, či dokonce zcela nudný. V Bostonu strhnul celou linii řadových domků v Beacon Hillu a postavil panství, jež se spíš hodilo pro širší královskou rodinu a každou osobu, kterou kdy pozdravila. Awebury Court Manor se chlubilo dvaceti ložnicemi, patnácti koupelnami, vnitřním bazénem, tenisovým kurtem a vyhřívanou příjezdovou cestou – protože proč nebýt pitomec, když si to můžete dovolit?

Sídlo bylo architektonicky inspirováno opatstvím nacházejícím se na francouzském ostrově Mont-Saint-Michel – spousta oblouků, soch a rozlehlých prostor. Popravdě bych před tím zbohatlickým mramorovým monstrem dal vždycky přednost starosvětskému řadovému domu Bradyových.

„Ty pitomý, ubohý blázne. Ty... ty... zatracené...“ Odmlčel se a zatnul tvrdě pěsti, když se připravoval na výkřik, jenž následoval. „Jsi jen *velké zklamání!*“ Mrštil stolem mezi námi. S mrazivým lupnutím mi narazil do kolen. Sevřel jsem rty pevněji a ignoroval prudkou bolest, zatímco ve tváři jsem stále měl lhostejný výraz.

Bylo děsně lákavé uzavřít se v sobě a znovu se objevit, až jeho výlev skončí, ale přinutil jsem se zvednout bradu a s hrdostí mu čelit. Má sestra a bratr se úplně překonávali v tom, jak jsou dokonalí, což ze mě pro rodiče činilo oblíbený zdroj stížností.

„Díky bohu, žes nezplodil žádné bastardy.“ Otec pohlédl k nebi a pokřížoval se, jako by bůh měl na svědomí mou posedlost používat kondomy. Momentálně mi očividně nehodlali přiřknout zásluhy za nic.

„Noc je ještě mladá,“ odsekl jsem.

Vrhl po mně ošklivý pohled a namířil na mě obtloustlý prst.

„To tvoje malé povyražení mě právě stálo šest milionů – a bude to víc, pokud se ostatní rozhodnou jít s davem a žalovat tě. Ty myslíš, že je to legrační? Já s tebou skončil.“ Pohrozil pěsti ve vzduchu a pochodoval v malé místnosti sem a tam. „*Chci s tebou skončit. Tvoje matka má pro tebe ovšem slabost. Nejspíš to bude tím, že jsi prostřední dítě.*“

Nebo to bude třeba tím, že mě v šesti letech odložila do internátní školy v Anglii, a když mě vyrazili, posílala mě od čerta k ďáblu, aniž by ji třeba napadlo, že by mě mohla vychovávat sama.

„Já tě samozřejmě vidím takového, jaký jsi, a mám pro tebe novinku. Sice půjdeš na univerzitu v Bostonu, ale Harvard nepřichází v úvahu. Budeš navštěvovat večerní kurzy, stejně jako obyčejní lidé. A v žád-

ném případě nebudeš bydlet v mém domě.“ Prst si teď za účelem zdůraznění zabodl do prsou.

Otec byl zavalitý a měl sto osmdesát pět centimerů, což bylo o kousek méně než já. Léty bezuzdnosti mu změklo tělo a osobnost naopak ztvrdla. Přes čelo mu padala vlna bílých vlasů, zatímco obočí měl tmavá a huňatá.

Matka byla oproti tomu vzhledem i osobností jemná.

„Bu bu bu.“ Provokativně jsem protočil oči. Cítil jsem, jak mi rudnou špičky uší, a štválo mě to. „Zaslechtl jsem, že v Bostonu se byt dá sehnat. Rád ti půjdu z cesty.“

A co se týkalo Harvardu, beztak jsem nečekal, že by ho idiot jako já přežil. Nejspíš bych selhal už při hledání učebny, natož při rozklíčování učiva. Takže mně to vyhovovalo.

„A to mi tedy pověz, za jaké peníze máš v plánu si kterýkoliv z těch bytů pronajmout?“ Na čele mu naskočila žíla. Prakticky jsem viděl, jak mu pod kůží poskakuje. „S lítostí ti oznamuju, že za moje tedy ne.“

Beze slov jsem na něj zíral a čekal na pokračování.

„Huntere, nikdy v životě jsi nic nedokončil.“

To nebyla pravda. Dokončoval jsem analogie, piva a orgasmy na denní bázi. Jenže i pitomec jako já si rozmyslel to zmiňovat.

„Sbalíš si věci a okamžitě odsud odjedeš,“ vyložil mi chladným a připraveným způsobem, jenž mi napověděl, že se rozhodl co se mnou, ještě než se jeho soukromé letadlo dotklo v Kalifornii země.

„Souhlas.“ Ušklíbl jsem se.

„Žádné sbohem tvým kamarádíčkům,“ vyštěkl.

Prudce jsem zvedl hlavu. Být populární s sebou neslo osamělost, ale své přátele tady jsem měl rád. „Zabere mi to hodinu.“

„Je mi to ukradené, i kdyby to zabralo minutu. A potom,“ pokračoval a hlas se mu odrážel od zdí jako střely v komiksu, když pronásledují záporáka, „budeš mít půl roku na to, abys mi dokázal, že nejsi jenom halda pohlavně přenosných nemocí a špatných rozhodnutí, za kterou tě mám.“

„Ty chceš, abych šel na odvykačku?“ Zakuckal jsem se ranním pivem.

„Ne. Hovořil jsem s tvým strýcem a tetou a nemyslí si, že bys měl potíže s drogami nebo alkoholem. Máš problém se závazky a s hledáním nějakého smysluplného cíle. S převzetím odpovědnosti.“

Bylo zajímavé poslouchat o svých problémech od někoho, kdo mě za posledních patnáct let viděl dvakrát do roka na týden nebo ještě méně.

„Co to tedy bude?“ slyšel jsem sám sebe, jak se ptám.

Vzhledem k tomu, že jsem měl v životě jako stálého společníka jen sebe, vymyslel jsem si pro sebe hru. Místa a lidi se střídali tak často, že jsem si musel najít nějaké ukotvení. Ta hra spočívala ve výběru denní písničky, která definovala mou náladu. Dnes to byla očividně „Gimme Shelter“ od Rolling Stones. *Dej mi přístřeší*. Protože nějaké by se mi teď vážně hodilo.

„Budeš pro mě pracovat a živit se, zatímco budeš chodit na univerzitu. Bydlet budeš v bytě v Oválné budově, kde budou mí zaměstnanci monitorovat, kde jsi a jak postupuješ.“

Moje rodina vlastnila výškovou budovu, jež měla vypadat jako elegantní pouzdro od rtěnky, avšak ve skutečnosti připomínala neobřízaný penis. Tátu bych varoval, kdyby ho někdy napadlo to se mnou konzultovat.

Sklonil se, aby zachytil můj pohled, a prsty roztáhl po otlučeném dubovém stole mezi námi. „A budeš zcela střízlivý a žít v celibátu jako jeptiška.“

A unudím se k smrti. No tak to teda ne, díky.

„Šest měsíců? To si ze mě děláš srandu.“ Vstal jsem a rozhodil rukama do vzduchu. Bouchnul jsem se hlavou o strop. Bylo mi to ale fuk. Klidně mě teď mohl zabít. Co to bylo za život bez šuku a alkoholu? Jenom sled událostí, kterých se nikdo nechtěl účastnit, přesně tohle to bylo.

„Nehodlám o tom diskutovat.“ Otec se pokusil narovnat si páteř a postavit se do své plné výšky, ale nepodařilo se mu to. V místnosti s nízkým stropem vzrostla teplota a s každou vteřinou se prostor zmenšoval. Na spáncích se mi perlil pot. Všiml jsem si, že otec se v obleku hrozně potí.

„To se nestane.“ Založil jsem si ruce na prsou.

„Tak to můžeš dát svému dědictví sbohem.“ Vesele se usmál, vytáhl z náprsní kapsy kousek papíru a strčil mi ho před obličej.

„Tvou reakci jsem očekával a tvá matka – samozřejmě ze starosti o tebe – mi velkoryse dovolila, abych tě právně odstranil z naší závěti, vzhledem k tomu, že nijak netoužíš patřit do rodinného podnikání Fitzpatrickových a ctít jeho hodnoty.“

Vytrhl jsem mu dokument a roztřesenýma rukama ho rozbalil. Ten parchant si nedělal legraci. Bylo na tom razítko jeho najaté právní kanceláře a prostě všechno. Ten pomuchlaný papír, byť ještě nebyl podepsaný, stanovil, že ze jmění Fitzpatrickových nezdědím ani cent, pokud ta šestiměsíční dohoda neproběhne k otcově plné spokojenosti.

Zvedl jsem oči a cítil, jak se mi v prsou rozlézá cosi horkého a nepřijemného.

„To nemůžeš udělat,“ syknul jsem.

„Co, zachránit tě před tebou samotným? To *udělám*,“ oznámil a roztáhl paže. „Kývni na ty podmínky a mů-

žeš mít polovinu mého království. Pokračuj dál v tom, že budeš mě, matku a sebe zklamávat, a nemáš v naší rodině místo.“

To jsem neměl nikdy. Což je důvod, proč pro mě ty peníze tolik znamenaly. Neseberou mi i tohle.

„Fajn,“ procedil jsem. „Jak chceš. Umísti mě v tom baráku, co vypadá jako pind'our. Nebudu dělat problémy a taky nebudu šest měsíců pít a šukat.“

„Jistěže nebudeš,“ opáčil otec, vzal si dokument zpátky a pečlivě ho zase složil, než si ho zastrčil do kapsy. „Protože s tebou bude někdo bydlet a postará se o to, abys žil spořádaně. Bude tě hlídat.“

Zakloním hlavu a hořce se rozesměju. „Nehodlám sdílet byt se Cillianem. Nejspíš denně provádí satanistické rituály obnášející štěněcí krev a dětské slzy.“

Můj starší bratr byl prostě píćus. Byl to takový svatoušek, který ve všem zázračně exceloval, a mě to přimělo rezignovat na to, abych byl čímkoliv jiným než rodinným šaškem. Snažit se držet krok s jeho mnohými akademickými i kariérními úspěchy mi připadalo jako marný boj. Byl zlatým dítětem, divokým příslibem i nelítostným císařem, k němuž všichni vzhlíželi.

Otec zavrtěl hlavou. „Prosím tě, jako kdyby se *mo órga* snížil k tomu, aby s tebou žil pod jednou střechou.“ *Mo órga* v překladu z irštiny doslova znamenalo *zlaté dítě*.

Fakt nenápadný, tatko.

„Moje chyba. Zapomněl jsem, že si po dlouhém dni potřebuje sundat kostým člověka a zrelaxovat se. Tak kdo?“

„Ještě ji bude třeba oslovit. Budeš ji muset přesvědčit, aby s tím souhlasila. Pokud řekne ne, celý plán se zhroutí. Ale našli jsme s matkou naprosto dokonalou kandidátku.“

Ona. Mluví o ní. To znamená, že je to žena. To taky znamená, že ji můžu za jeho zády ojet. Bez ohledu na věk a vzhled, byl jsem ochotný to udělat, pokud to znamená, že zasunu péro do něčeho jiného než do vlastní ruky.

„Kdo?“ drtil jsem mezi zuby, protože jsem věděl, že si užívá, jak mě má ve svých rukou.

„Sailor Brennanová.“

Jo, tak to ani omylem. Tý se nedotknu ani třímetrovou tyčí s kondomem.

Proč? No tak si to shrneme:

1. Sailor byla cudná jak jeptiška. Spolehlivá, důvěryhodná šprtka, prostě děsivě nudná holka.
2. Byl to takový chlapecký typ, nejspíš lesbička (ne že bych s tím měl nějaký problém) a lukostřelkyně (něco, s čím jsem problém měl, protože to znamenalo, že mě mohla s vynaložením minimálního úsilí zabít).
3. Byla to dcera Troye Brennana a Troy Brennan byl člověk, ze kterého jste si nechtěli udělat nepřítele. Byl to čistič bostonského podsvětí, chlápek, s nímž měla městská smetánka smlouvu, aby za ni dělal špinavou práci.
4. Při těch několika setkáních se Sailor mi připadala otravně imunní proti mému kouzlu (jak jsem řekl, lesba).

„To je trochu extrémní, nepřijde ti?“ Předstíral jsem znuděnost, ale přitom jsem toužil prchnout někam na jižní polokouli, abych unikl svému verdiktu.

„Raději mít trochu extrémní plán, než abys strkal penis do dř, kam nemáš,“ odušil otec suše, vyndal si z přední kapsy kapesník a utíral si s ním zpocené ruce, přičemž se soustředil na čtyřlístkově zelenou látku.

„Hrát si půl roku na domácnost s naprosto cizí holkou je dost neortodoxní, otče. Někteří by dokonce řekli, že vyloženě středověké.“

„Právě jsi byl přistižen při sexu s pěti mladými ženami na starožitném italském nábytku tvého kamaráda – mimochodem, za ten pořád ještě musíme zaplatit a bude to odečteno z tvého platu. Jsi dost za hranicí toho, co je ortodoxní, aby ses musel zabývat svou reputací.“

„A co pověst Sailor?“

„Ta žádnou nemá – je to nepopsaný list. A nikdo není dost velký šílenec na to, aby o ní mluvil špatně, vzhledem k tomu, kdo je její otec.“

Posílá mě, abych bydlel s holkou, jejíž otec je chladnokrevný vrah. Mě. S mojí nevymáchanou pusou.

„Proč si myslíš, že s tím bude Sailor souhlasit?“ Po díval jsem se na něj úkosem.

Potkal jsem Sailor Brennanovou možná tak třikrát nebo čtyřikrát. Její rodiče mají restaurace po celém Bostonu. Její matka je šéfkuchařka a vařila na několika událostech, jež moje matka před nějakou dobou pořádala. Sailor si celou dobu hrála s mobilem a zvědavě si prohlížela mou sestru (další důkaz pro mou teorii o tom, že je lesba).

Sotva jsem si na tu holku pamatoval. Vybavoval jsem si jen mrkvově zrzavé vlasy, které vypadaly asi tak hebce jako chodidla plná puchýřů, tvář plnou pih a tělo podvyživeného pětiletého kluka.

„Mám svoje důvody, ale bude to chtít nějaké přesvědčování.“

„A jak si to jako představuješ? Zajdu za ní a řeknu, ‚hele, sestěhujem se spolu‘?“

Nechtěl jsem přijít o dědictví jen proto, že mělo moje péro společenský život jako celý klan Kardashiano-

vých. Bydlet s podivínkou a šest měsíců celibátu mě nezabije.

Pravděpodobně.

Upřímně, to ukáže jen čas.

„Udělej cokoliv, co ti bude připadat příhodné pro to, aby Sailor řekla ano.“ Otec pokrčil rameny. „Nahodím ti háček, ale lovit budeš ty. A ne Syllie – kterému jsem mimochodem nařídil, aby ti už nikdy nepomáhal. Žádné další pitomosti. Pokud něco chceš, musíš si za tím jít. Je na tobě, aby Sailor spolupracovala. Teď jsi v tom sám, Huntere. Pokud mi nezvládneš v následujících šesti měsících dokázat, že jsi mužem, jakým potřebuju, abys byl, jsi venku. A Sailor je přesně ten typ osoby, která tě udrží v lati.“

3. kapitola

Sailor

*Milý bože,
vím, že s tebou pravidelně mluvím, a hlavně tě
žádám o laskavosti, ale slibuju, že tohle už je
naposledy.*

...

*Dobře. Pravděpodobně to není naposledy, ale
stejně mě vyslyš, ano?*

*Prosím, sešli mi znamení, že můj sen o olympiádě
není pitomost.*

Ať se rozprší.

Ať mě pokadí holub.

Cokoliv.

*Je to to jediné, na čem mi záleží. Jediná věc,
kterou skutečně chci.*

Tvoje

*Sailor Brennanová (P. S. O půstu jsem se úplně
vzdala čokolády a slaných dobrot, takže když si
mě najdeš a uvidíš seznam hříchů mojí rodiny,
hlavně mého táty a bratra, jen pamatuj, že **já** jsem
v pohodě, jo? P. P. S. Taky se za ně modlím.)*

Nakreslím si v duchu čáru mezi sebou a terčem, přimhouřím oči před sluncem a na čele se mi leskne pot. Použiju tři prsty k držení šípu a tětivy, zvednu luk k terči a loket mám rovnoběžně se zemí. Prakticky cítím, jak se mi zornice soustředěním roztahují, a po páteři mi vystřelí vzrušení. Vypustím šíp a sleduju, jak letí vzduchem a míjí střed jen o milimetry.

Skloním luk a oťru si čelo.

„Sailor,“ oslovil mě ostře trenér Junsu. Přišel ke mně ze zastíněné návštěvní oblasti lukostřelnice a ruce měl založené za zády. „Máš tu návštěvu.“

Sundala jsem si chránič prstů a kožený nátepník, otočila se a hodila obojí do otevřené sportovní tašky za sebou.

„Návštěvu?“ Popadla jsem z plastové židle láhev vody a vymáčkla si obsah od pusy. „Kdo by tak za mnou chodil?“

Ta otázka neměla vyznít tak uboze. Mohlo mě tu navštívit spoustu lidí. Například mí rodiče. Máma mi na recepci nechávala jídlo, protože ví, že často zapomínám jíst. Také jsem měla kamarádky – jmenovitě Persephone (Persy) a Emmabelle (Belle) Penroseovy. Obě trávily dost času tím, že se mě snažily dovléct na společenské události, jichž jsem se nechtěla účastnit. Nicméně všichni věděli, že když trénuju, nemám moc ráda návštěvy. A já navíc trénovala *pořád*.

„Nějaký kluk.“ Junsu na druhém slově zkroutil rty. Jeho korejský přízvuk s nevysvětleným náznakem britské výslovnosti zněl vyčítavě. „Vysoký, blond kluk.“

Junsu byl malý, šlachovitý, a přestože nevypadal na víc než třicet, s ohledem na fakt, že jeho vrcholné roky na olympiádě se datovaly před třiceti lety, nepochybně už mu táhlo na padesát. Měl černé havraní vlasy a opálenou tvář bez vrásek. Nosil upnuté, prosté ob-

lečení z drahých materiálů. Vždycky vypadalo pečlivě vyžehlené.

„Nevím, o čem to mluvíš.“ Zavrtěla jsem hlavou a vlasy ve stylu rebelky Meridy mi vlály kolem obličeje.

Zvedla jsem tašku, přehodila si luk přes rameno a vydala se z venkovní střelnice zpátky do lukostřeleckého klubu. Junsu se musel přeslechnout. Ten týpek nejspíš sháněl někoho jiného.

„Můžu zítra přijít o půl hodiny dřív, abys mi pomohl nastavit luk? Myslím, že potřebuju novou tětivu.“

Junsu na mě lehce kývl a tvář měl stále zachmuřenou. „Ten hoch,“ naléhal a škrábal se po bradě. „Je to – jak to říct? – tvůj přítel?“

Soukal to ze sebe, přitom ale dobře věděl, jaká je odpověď. Odložila jsem univerzitu (a život celkově), abych se naprosto zaměřila jen na střelbu z luku. Abych byla přesnější: na olympiádu, která se bude konat za rok. Tento rok nebyli žádní kluci v plánu. Umístit se na olympiádě byla příležitost, která se naskytl jednou či dvakrát za život.

Univerzita mohla počkat. Můžu se zapsat příští rok, až vyhraju zlatou medaili.

A kluci? Ti byli tak mimo můj radar, že jsem si ani nebyla jistá, zda vůbec nějaký radar *mám*.

Měla jsem to potěšení vyrůstat vedle dvou mužů, dvou silných mužů, kteří mě naučili všechno, co o opačném pohlaví potřebuju vědět: že jsou divocí, násilní a sežerou spoustu času. Neměla jsem pro ně prostor.

„Nevím, o kom to mluvíš, Junsu.“ Kráčeli jsme úzkou chodbou lukostřeleckého klubu. Byla lemována fotografiemi dřívějších i současných lukostřelců, kteří přinesli klubu slávu a medaile. Nadechla jsem se ná-

vykového pachu potu a koženého vybavení. „Ať už je to ale kdokoliv, ke mně nijak nepatří.“ Zastavila jsem se, poškrábala se nad obočím a snažila se to pochopit. „Možná je to Dorian Sanchez. Chodil se mnou do školy a žadonil, abych promluvila s mámou o tom, že by mu dala práci.“

Dorian byl světlavý a poměrně vysoký, jediný člověk v mojí třídě kromě mě, kdo si nezajistil dobrou vysokou školu. V posledním ročníku si koupil food truck, který prodal před maturitou, takže jsem věděla, že potřebuje peníze.

Jo. Určitě to byl Dorian.

„No...“ Junsu mávl rukou ke vchodovým dveřím. „Ten kluk se potlouká venku. Velice bych ocenil, kdyby to už znovu nedělal. Tohle není *Tinder*,“ procedil.

Kousla jsem se do rtu, abych potlačila smích, a s vážnou tváří jsem přikývla. „V budoucnu se pokusím zvát všechny svoje milence rovnou k sobě domů.“

„To není vtipné,“ prohlásil přísně a rozšířily se mu oči.

„Ale jo, je.“ Zamířila jsem s lehkostí k východu a otočila hlavu, abych na svého olympijského trenéra zamrkala. „Protože oba víme, že je to krav...“

„Žádné klení!“ Zamával na mě ukazováčkem. „Zlobí tě pořád to pravé rameno?“

„Ano.“ Pokrčila jsem rameny. „Vlastně to fakt dost bolí.“

Pravé rameno mě trápilo už celé týdny, ale při každé návštěvě fyzioterapeuta jsem předstírala, že je v pořádku, aby mě nechal trénovat. Junsu byl velice přísný ohledně vynechávání tréninků a kdykoliv jsem si postěžovala, věnoval mi pohled, který říkal, že musím zatnout zuby.

Trenér pokýval. „To je přirozené. Tak zítra, Sailor.“

„Zítra.“

Vydala jsem se k parkovišti ke svému bílému golfu. V Bostonu bylo neskutečně horké léto a tmavé koloniální budovy se málem roztékaly v kaluže betonu. Lukostřelecký klub se nacházel v tiché boční ulici u West Endu, dost daleko od bytu rodičů v centru, aby mi denní dojíždění v přetížené dopravě trvalo padesát minut tam a zpátky.

Odložila jsem vybavení do kufru a dala si do uší sluchátka. Broukala jsem si „Kill and Run“ od Siy, když mi někdo zaťukal na rameno.

Otočila jsem se překvapeně, i když mě Junsu upozorňoval, že na mě někdo čeká. Zírala jsem do neznámé tváře.

Do naprosto úchvatné tváře, která vám vezme dech, abych byla přesná.

Tohle *rozhodně* nebyl Dorian Sanchez.

„Sailor Brennanová?“ Ten muž – *ne* kluk – se mě zeptal zpříma a sjížděl mě očima, jako bych byla holka z eskortu, které zrovna otevřel dveře a zjistil, že neodpovídá jeho standardům.

Cítila jsem, jak mi v obraně tuhne tělo, a potřásla hlavou, abych se zbavila toho divného pocitu, jenž ve mně jeho vzhled vyvolával.

„Jo.“ Zaklonila jsem hlavu, abych si ho mohla víc prohlédnout a také proto, že jsem nedokázala říct, zda nevyvstane potřeba mu dát ránu hlavou. Koneckonců to byl naprosto cizí člověk. „Můžu ti nějak pomoci?“

„Jsem Hunter Fitzpatrick.“ Ukázal na sebe a usmál se dokonalým natrénovaným úsměvem s naprosto skvělým poměrem zubů a dolíčků.

Zamžikala jsem na něj a čekala na nějaké další vysvětlení. „A...?“ Zamračila jsem se, když začalo být zřejmé, že jeho jméno mělo sloužit jako nějaký druh objasnění.